

© 2006, 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Edward Burne-Jones (1833-1898), *Copacul iertării* (1881-1882)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ALDULESCU, RADU

Amantul Colivăresei / Radu Aldulescu. – Iași: Polirom,
2013

ISBN print: 978-973-46-3932-8

ISBN ePub: 978-973-46-4159-8

ISBN PDF: 978-973-46-4170-3

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

RADU
ALDULESCU

Amantul
Colivăresei

roman

POLIROM
2013

Ea îi făcu semn că nu, arătînd totodată către Bajnorică, doarme, e foarte ostenit, să nu mai vorbească așa tare că-l trezește, spuse într-o limbă de surdomuți de o expresivitate sporită, care o făcea accesibilă și unui necunoscător ca Mite. Nu se mai auzea vîntul afară. Plecase odată cu întunericul, lăsînd în urmă fiorul de gheață al dimineții.

— Io am... am înțepenit de nu mai... n-am să mă mai pot scula de pe rogojina asta nenorocită, șopti Mite abia auzit.

Bica îi arătă chiștocul care aproape că-i ardea degetele, să aibă răbdare puțin să termine de fumat, și numaidecît îl va încălzi, și-i arătă cum, mișcîndu-și privirea și capul pe gîtul ei lung în rotiri tot mai ample și mai dezordonate, sugerînd o scoatere de pe orbită, pecetluită cu buricul inelarului mîinii ei drepte închinîndu-se, atingînd pe rînd vîrfurile limbii, sexul și sfîrcurile sînilor. Se ridică apoi, fără să se sprijine de pămînt cu palmele, așa cum prea puțini și dintre cei cu două picioare reușesc, lăsîndu-și în același timp pantalonii în locul în care stătuse, ca pe o piele veche și nefolositoare, și veni la el cu mersul ei de cangur, să-i dezțepenească oasele și să-i alunge istovirea și frigul din suflet pentru a treia sau a patra oară în noaptea și dimineața aceea. Într-o încolăcire întinsă și incandescentă, ritmată de zvicnetul ciotului de picior împungînd coapsa lui Mite, ziua năvălea în cort, în vreme ce afară se auzeau soldații strîngîndu-se pe platou pentru raportul de dimineață.

În timpul pauzei de prînz și după aceea, pînă către seară, ei își așteptau rîndul la intrarea în cort, în șiruri de cîte șapte-opt, cu gamelele cu apă în mîini și cu niște figuri plouate și nerăbdătoare, așteptînd parcă suplimentul la cazanul cu ciorbă. Bica Șchioapa le pretindea să se spele înainte, în fața ei, și pe urmă să-și treacă numele și locul de baștină cu scris cît mai mărunt pe piciorul de lemn pe care-l ține lîngă ea ca pe un accesoriu indispensabil îmblinzitoarei de sălbăticiuni care era. Cîțiva, din cale-afară de insistenți, ieșiseră din cort cu

capetele sparte, în bombănelile dezaprobatore ale celor ce-și așteptau rîndul civilizat. Erau prea mulți ca să mai fie timp pentru trageri cu repetiții, și de unde știi că marfa nu-i pe terminate și mulți or să rămînă cu deștu-n gură, cum de fiecare dată se întimplase cînd Bajnorică nu putuse să umple ruc-sacul și sacoșele cu destule țigări și sticle și n-apu-caseră toți, nici cei ce se-nvredniciseră să-l aștepte în Gura Viezuroaiei. De-acuma însă, pare-se că Giani le adusese destul și pe săturate și adormise răpus de oboseală la umbra din dosul cortului, pe jumătate împăcat, azi e intrare liberă pentru toți, dar uite că destui se așezaseră la rînd pentru a doua și a treia oară, iar ea nu-i gonea, deși începuse să-i cunoască și le spunea să nu încerce să o păcălească, sem-nîndu-și din nou pe proteza-măciucă numele lor sau, Doamne ferește, fictiv, zăpăcîndu-i răbojul, iar ei se conformau, vîzînd că-i destulă Bica Șchioapa, e de-ajuns pentru toată lumea femeia asta cu-n singur picior, care face cît patruzeci și ceva și mai bine și nu te costă nimic, da' asta a fost doar atunci, în cea de-a doua zi petrecută de Bica pe platou.

În săptămînile următoare, toți soldații ar fi avut dreptul la permisii de cîte două și trei zile. Se spul-berau ca de la sine normele, urcînd la două-trei sute pe zi, iar malul de lut fusese excavat pînă să se surpe drumul de deasupra lui și să se prăvale-n platou. Se bălăceau îndrăciți de spor în troacele și gropile cu noroi și înălțau cuptoare de trei metri, cocoțîndu-se pe capre să le clădească și să le peti-cească, și focurile duduiau zi și noapte, împrăștiînd o dogoare de iad ce vestejise frunzișurile copacilor din jurul platoului, dar Bica Șchioapa nu mai fusese văzută pe platou din ziua acelei sărbători de pomină și nu reușise nimeni s-o găsească nici după cît cotro-băiseră, vreme de două zile, prin pădure și prin toate corturile, dînd într-un rînd peste Bajnorică ațipit chiar în cortul nădejdelor lor împlinite, pe rogojina scorțită de abundența stropelilor lor arse de nerăb-dare și prea îndelungată așteptare, păi ce facem, moșule?

Le spusese doar alaltăieri ce să facă, drept e că nu prea insistînd cine știe ce, dar uite că prea puțin se simțiseră și ieșiseră cu ceva, încît abia dacă au reușit să se achite de datorie față de tovarășu' locotenent major Coșarcă, fiindcă pe barba cui, chiar dacă-n codru, să facem aici, din Armata care produce pentru Economia Națională, bordel și cu cine, cu stricăciunea aia-ntr-un picior, care doar s-o vezi zvîrcolindu-se și ncolăcindu-se să stoarcă spurcăciunea din patruj' de inși și-ți vine-napoi tot meniu' pe-o săptămînă, vezi cît pun io curu' și-obrazu' pentru tine, soldat Bajnorică, și tu nici barem cu trei mii nu mi-ai ieșit, bun, gata, te iert de data asta, și totuși, ei mai apoi au știut că Bica este încă acolo, dar Bajnorică o ține ascunsă și-i schimbă din oră-n oră ascunzătoarea, prin corturi și prin pădure, cărînd-o de colo colo în cîrcă, ori cine știe dacă nu și-n biroul sau cortul în care doarme Coșarcă, și-n cele din urmă au făcut cum le-a cerut el și nu mai era loc de nici o tocmeală, acum, cînd mai avea Bajnorică nici o lună de armată și de stat în pădure, cam tot atît cît prietenul Cafanu, așa că se strîngeau cîte șapte-opt și se înfățișau celor doi cu suma respectivă, însumînd tariful fix și fără tîrguieli și comentarii și fără s-o lungească și fără s-o innădească și-n cea mai deplină liniște și fără să ceară picioare de lemn în cap, ca să nu se-aleagă pînă la coadă cu o cărămidă, Bica-i aștepta în același cort aflat acum sub pază severă, la orice oră din zi și din noapte ar fi avut chef și cu ce să plătească, pîi asta faceți, moșule.

Ea a plecat din cărămidărie definitiv odată cu Mite și Bajnorică, cîteștrei nepetrecuți de nimeni în afară de soarta lor călătoare purtîndu-i pe drumuri neștiute. Vara venise de-a binelea, iar Mite și Bajnorică aruncaseră prin rîpele Viezuroaiei valizele, canadienele și puloverele cu care se încorporaseră, știind prea bine că nu procedează deloc înțelept, deși bani se pare că aveau destui acum pentru a-și lua altceva în locul cămășilor, pantalonilor și pantofilor ăstora terfeliti și aspriți de nepurtare și-n care ajunseseră

să nu se mai simtă bine și ducă-se învîrtindu-se și rostogolindu-se într-un nor de praf de cărămidă, bine c-am scăpat.

Banii erau la Mite. Bajnorică a fost cel care a întrebat-o pe Bica însă cit vrea să-i dea, iar Bica părea să nu-l audă, mergînd la cițiva pași înaintea lor, cu foșnetul ei continuu printre copaci, răscolind stratul de frunze uscate, și ei își amintiră că în ultima săptămînă o văzuseră prea tăcută și tot așa părea să nu-i audă cînd o întrebau dacă vrea să plece, dacă i s-a făcut dor de minerul ei din Porcești, și acum, chiar dacă nu-i lua în seamă, o vedeau mult schimbată în bine și înțeleseră că i se făcuse dor de ducă în vremea din urmă, de soarta ei călătore neostenită. Mite îi arătă lui Bajnorică banii, suma ce i s-ar cuveni Bicăi, iar acesta îi făcu semn să bage banii în buzunar, să-i ascundă, știe el ce știe, ba uite că habar n-are.

— Mergi cu noi, Bico, la București?

Însă nici ei nu știau încotro aveau s-o ia, nu-i aștepta nimeni nicăieri, nu vorbiseră și nu stabiliseră nimic precis, doar că vor pleca împreună din cărămidărie și mai departe nu mai știau unul de celălalt și nici de ei înșiși, n-aveau habar încotro.

— Te-ai sonat, Bajnorică, unde să mai merg io cu voi? N-am mers destul douăzeci și șase de zile, patruzeci și șapte de inși de la cap la coadă și de la coadă la cap de cite opt, zece și treisprezece ori?

— De-ai spart piața de cărămizi pentru blocurile din Porcești, spuse Mite.

— Păi, chiar așa. Mai trebuie să merg și prin alte părți și cu altcineva.

— Păi, te duci la miner în Porcești, presupuse Bajnorică. Te pupă ăla peste tot cînd te-o vedea după o lună.

Ieșiseră-n Drumul Oaselor prin Gura Viezuroaiei, așteptau și lăsaseră să treacă mai multe mașini de cărbune în sus și-n jos. Drumul ăsta are doar două direcții, dar ei sînt trei. Pe Bica n-o frămintă nici pic, ea oricum va pleca singură. Era în același pulover cărămiziu și cu canadiana peste mijloc, cu

mînecele înnodate în faţă. Ei asudaseră doar în cămăşi, iar ei, ca de obicei, nu-i era cald şi nu-i era frig.

— M-oi duce la miner. Nu ştiu. O să iau o maşină spre Porceşti...

— Ai grijă cu şoferii ăştia de pe maşinile cu cărbune, spuse Bajnorică. Nu sînt atît de delicaţi ca cărămidarii.

— Îi ştiu şi pe ăştia cum sînt, îi ştiu pe toţi absolut. E bine așa cum sînt, nici că se putea mai bine de-atît...

— Să mergem şi noi la Porceşti? îl întrebă Mite pe Bajnorică într-o doară, la care Bica spuse că, în cazul ăsta, ea va lua o maşină invers, spre Moşneni.

— Bine, Bico, du-te. Să nu te mai văd! apăsă Bajnorică, avînd glasul înecat de furie şi durere.

O Rabă de cărbune, mergînd în direcţia Porceştilor, oprise la zece metri depărtare de ei, la semnele Bicăi, şi acum ea fugea într-acolo.

— Banii, Bico! îi strigară amîndoi în urmă, gata s-o ia la fugă după ea.

Ea se opri lîngă uşa maşinii două secunde, ca să-şi ia rămas-bun, chipul ei radiînd de fericire, unduind tot mai amplu, pînă să iasă din orbită, şi închinîndu-se apoi cu buricul inelarului pe vîrfurile limbii, pe sex şi pe sîni.

Din Gara Moşneni au luat trenul spre Bucureşti. Partea asta de drum oricum trebuiau să o facă împreună. Din Gara de Nord ar fi luat-o fiecare către vreun loc pe care şi-l amintea cît de cît, căutîndu-l şi încercînd să-l recunoască. Ar fi rămas Mite în Bucureşti, iar Bajnorică ar fi luat un tren spre Constanţa.

La unu noaptea, în Gara de Nord, au bîntuit o vreme peste şine şi peroane pînă să găsească o ţişnitoare din care ieşea un fir de apă firav, cu gust de canalizare. Pe bănci erau puţini călători, aşteptîndu-şi trenurile ghemuiţi şi întinşi cu bagajele la cap, iar Mite nu mai recunoştea nimic din acest capăt de oraş mort, cu iz de imputăciune şi cufundat în zăpuşală şi beznă bîntuită de umbre amestecate cu umbrele îmboboşate ale bagajelor lor. Stăteau şi ei

pe o bancă după ce-și potoliseră setea și nu mai aveau nici țigări și nimic de mâncare. Peste tot era închis și ferecat în beznă, chiar dacă bani ar fi fost destui, trei mii și ceva de lei, în afara cecurilor cu soldele lor, și atunci au hotărît să mai rămână împreună, o vreme barem, și s-au urcat în acceleratul de Constanța, care tocmai fusese garat pe linia din fața lor.

Nu mergea prea multă lume la mare. Trenul era aproape gol și s-au perpelit tot drumul pe băncile unui compartiment, fără să-i ia somnul, și tot însetați și infomețați și fără țigări. La patru dimineața, în Gara Constanța nu era cu mult diferit față de Gara de Nord. Se lumina anevoie, noaptea asta parcă nu se mai termina. Se foiră prin gară, așteptând să se facă ziua, acostati de cei care ofereau camere și ei le-au cerut țigări. Numai de camere nu le arde lor acum și la prețul ăla... Vor sta în gară pînă pe la șase încolo, cînd deschide la centrele de pîine, la tutungerii și lăptării, dar n-au mai avut răbdare și-au pornit prin oraș spre mare, prin zorii tulburi scuturați dintr-un cer ca un hău săpat într-o ripă de lut, iar marea abia dacă au avut timp s-o vadă, neclintită și întunecată și urcată pe cer și acompaniind cu vuietul ei monocord sorțile lor călătore prin vise grăbite.

Cînd s-au trezit, era poate unsprezece. Înțepiseră pe iarbă, lîngă niște tufe de salcîmi pitici, și jos se vedeau faleza și plaja pustie. Îi trezise un pilc de bărbați ciocănindu-și coasele și niște femei deșirînd un furtun lung de pe un tambur cu spițe de fier-beton. Deșteptarea, boschetarii, încă strigau, prăpădindu-se de ris. Așa-i, deșteptarea. S-au scuturat și s-au bătut cu pumnii în umeri să se demorțească și pe urmă au urinat ostentativ cu fața la ei, luînd în piepturile lor cocoșești huiduielile și chiuiturile femeilor care îi arătau cu degetul și-și trăgeau ghionturi una alteia și rîdeau, bătîndu-se cu palmele de genunchi.

Era tot nor și bătea vîntul și parcă stătea să plouă. Au luat-o pe drumul întors, spre restaurantul